

Μνημόσυνο για τα 8 έτη από την κοίμηση του Μητροπολίτη Λαρίσης και Τυρνάβου κυρού Ιγνατίου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου](#)

Στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Αχιλλίου Λαρίσης τελέστηκε σήμερα, Θεία Λειτουργία για την εορτή του Οσίου Δαυΐδ του εν Θεσσαλονίκη και μνημόσυνο για τη συμπλήρωση οκτώ ετών από της κοιμήσεως του μακαριστού Μητροπολίτου Λαρίσης και Τυρνάβου κυρού Ιγνατίου.

Συλλειτουργήσαν, παρουσία πολλών πιστών, ο **Πρωτοσύγκελλος της Μητροπόλεως π. Ιγνάτιος Μουρτζανός**, ως εκπρόσωπος του Ποιμενάρχου μας κ. Ιερωνύμου, ο εφημέριος του Αγίου Νικολάου Λαρίσης π. Τιμόθεος Τάσιος και ο εφημέριος του Μητροπολιτικού Ναού π. Σπυρίδων-Αθανάσιος Σάσσαλος.

Μετά την τέλεση της ακολουθίας του μνημοσύνου, ο π. Ιγνάτιος ομίλησε για την προσωπικότητα του μακαριστού Ιγνατίου, λέγοντας τα εξής:

«...Υπάρχουν στιγμές στη ζωή κατά τις οποίες συνειδητοποιούμε πόσο γρήγορα κυλά ο χρόνος και αισθανόμαστε πόσο εύθραστοι και ευάλωτοι είμαστε. Ιδίως ενώπιον του θανάτου αγαπημένων προσώπων δεν αναλογιζόμαστε μόνο τη δική μας πορεία, αλλά βιώνουμε βαθιά και το κενό της απουσίας τους. Η πίστη στην αιώνια ζωή και την Ανάσταση ασφαλώς παρηγορεί, όμως η ήττα ενώπιον του θανάτου εξακολουθεί να φαντάζει σκληρή και αδυσώπητη. Θα θέλαμε να μην είχε

συμβεί. Ο νους αντιλαμβάνεται ότι το τέλος είναι αναπόφευκτο για όλους, για εκείνους που αγαπήσαμε και αγαπούμε, αλλά και για εμάς τους ίδιους.

Συμπληρώθηκαν ήδη οκτώ χρόνια από εκείνη τη στενάχωρη ημέρα της κοιμήσεως του μακαριστού Γέροντός μας, Μητροπολίτου Λαρίσης και Τυρνάβου κυρού Ιγνατίου· ενός ανθρώπου που, χωρίς θόρυβο και επιδείξεις, ανέδειξε την πεμπτουσία της εκκλησιαστικής ζωής, ήτοι την αγάπη.

Δεν τον γνωρίζαμε πριν από την εκλογή του στη Μητρόπολη Λαρίσης. Στην πορεία της ποιμαντορίας του μάθαμε για την ανατροφή του, για την προσφορά του στην ιδιαίτερη πατρίδα του, τη Σαλαμίνα, για τις σπουδές του, καθώς και για τη διοικητική του διακονία στην Εκκλησία της Ελλάδος κατόπιν αποφάσεως της Ιεράς Συνόδου. Θυμόμαστε ακόμη το καρδιοχτύπι της ημέρας της εκλογής του. Ποιος ήταν αυτός ο άγνωστος άνθρωπος που καλούνταν να σταθεί πατέρας και ποιμένας σε μία πόλη και σε μία τοπική Εκκλησία βαθιά τραυματισμένη από τον φανατισμό;

Σε έναν τόπο όπου πολλοί είχαν μάθει να ταυτίζουν τη χριστιανική ζωή με τη στράτευση σε ένα συγκεκριμένο έργο, με μία ηθικιστική αντίληψη, με ένα ιδιότυπο «ίδιον θέλημα» και με την πεποίθηση ότι πρόσωπα και κύκλοι υπερέβαιναν ακόμη και τη συνοδική έκφραση της Εκκλησίας, η έλευση του νέου Μητροπολίτου αποτελούσε μία μεγάλη πρόκληση.

Ο μακαριστός Ιγνάτιος εκλέγεται, χειροτονείται και έρχεται στη Λάρισα για να ενθρονισθεί μέσα σε συνθήκες έντασης, βίας και πόλωσης, σε μία ιδιότυπη σταυροφορία που διεξαγόταν δήθεν «στο όνομα του Χριστού». Αναγκάζεται να φιλοξενηθεί στο σπίτι του αγαπητού σε όλους μας π. Παναγιώτη Αποστολόπουλου, καθώς το επισκοπείο τελούσε υπό κατάληψη. Τα πρώτα χρόνια της αρχιερατείας του τα διήλθε μέσα σε κλίμα μίσους και διχασμού, χωρίς οι περισσότεροι από εκείνους που τον καθύβριζαν να γνωρίζουν πραγματικά ποιος ήταν.

Και όμως, σταδιακά, ανέδειξε μία καρδιά γεμάτη αγάπη, ένα αληθινό χαμόγελο και μία απλότητα που συγκινούσε. Πρωτίστως συγκίνησε εκείνους τους ανθρώπους που ζούσαν την πίστη τους χωρίς θρησκοληπτικές εξάρσεις· εκείνους που έβρισκαν στην Εκκλησία την καταφυγή, τις αξίες, την παράδοση και την πίστη της καρδιάς. Εκείνους που δεν επιθυμούσαν έναν επίσκοπο αυστηρό και απόμακρο, περιτριγυρισμένο από μία κλειστή ομάδα δήθεν εκλεκτών και καθαρών, αλλά έναν πατέρα που θα άγγιζε τις καρδιές των ανθρώπων με λίγα λόγια ζεστασιάς, με εγκαρδιότητα και με μία βαθιά ταπεινότητα που μαρτυρούσε την ομορφιά της ψυχής του.

Ο Λαρίσης Ιγνάτιος κέρδισε σταδιακά την εκτίμηση και την αγάπη ακόμη και πολλών από εκείνους που αρχικά τον αντιμετώπισαν με επιφύλαξη ή και εχθρότητα. Η καρδιά του, αυτή που τελικά δεν άντεξε, εξαιτίας ιατρικών λαθών

κατά τη μεγάλη τελευταία δοκιμασία της ζωής του, ίσως να έκρυβε συχνά τον ανθρώπινο καημό του ερωτήματος: «Τι τους έφταιξα;». Ποτέ όμως δεν επέτρεψε στους ανθρώπινους λογισμούς να τον απομακρύνουν από την πατρική του αποστολή.

Χειροτόνησε, αγκάλιασε και ενθάρρυνε όλους όσοι επιθυμούσαν να αφιερωθούν στη διακονία της Εκκλησίας. Χαιρόταν με την πρόοδο των ανθρώπων του. Η πίστη αποτελούσε την πρώτη και την τελευταία του έγνοια. Κατόρθωσε να οδηγήσει τον κλήρο της Λάρισας σε μία αξιοθαύμαστη ενότητα, ενώ παράλληλα ανανέωσε ουσιαστικά τη σύνθεσή του με νέους και μορφωμένους κληρικούς.

Τελικά, η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει. Ούτε μπροστά στον θάνατο ούτε μετά από αυτόν. Δύσκολα θα βρει κανείς άνθρωπο που να μη λέει αυθόρμητα: «Ο Δεσπότης ήταν πατέρας». Ήταν συγχωρητικός. Δεν κράτησε κακία. Πόνεσε, αλλά δεν θέλησε ποτέ να κάνει τους άλλους να πονέσουν.

Κατά τα είκοσι τέσσερα χρόνια της αρχιερατικής του διακονίας, της μακροβιότερης ίσως των τελευταίων εκατό ετών στη Λάρισα, έδωσε στους ανθρώπους της πόλης την ευκαιρία να γνωρίσουν έναν επίσκοπο που αθόρυβα στάθηκε δίπλα στον λαό του. Στις χαρές και στις λύπες, στις νίκες και στις ήττες, στη ζωή και στον θάνατο, ήταν ένας από εμάς. Από ξένος έγινε οικείος. Και έκανε τη Λάρισα σπίτι και πατρίδα του.

Ακουμπώ, Γέροντά μου, αυτά τα ταπεινά άνθη του λόγου ως οφειλή μνήμης, κατασπάζομαι το τίμιο και καθαρό σου χέρι και σε παρακαλώ να δέεσαι και για εμάς ενώπιον του Κυρίου της ζωής και του θανάτου. Εσύ πλέον μπορείς με παρρησία να ομολογείς: «Τον καλόν αγώνα ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα· λοιπόν απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος, ον αποδώσει μοι ο Κύριος εν εκείνη τη ημέρα».

Ας ευχαριστήσουμε και ας δοξολογήσουμε τον Θεό που επέτρεψε να έρθει στον τόπο μας ο Λαρίσης Ιγνάτιος. Η μνήμη του θα μας υπενθυμίζει πάντοτε ότι είναι επείγον να αγαπήσουμε. Διότι δεν γνωρίζουμε πότε θα αναχωρήσουμε από αυτόν τον κόσμο. Και όταν φύγουμε, ας είναι η αγάπη μας εκείνη που θα παραμείνει ζωντανή στις καρδιές των ανθρώπων.

Ιγνατίου του αιμνήστου Μητροπολίτου Λαρίσης και Τυρνάβου, να είναι η μνήμη άληστος και αιωνία...».

